

Kmalu potem so dobili Mengeško graščino v last gospodje s Pek (Herren von Peckach). Leta 1368. je umrl Ivan, poslednji tega rodu. Njegova sestra Elizabeta je poleg drugih gradov zapustila avstrijskim vojvodom tudi Mengeški grad. (Konec.)

Francika Zupančič:

Mušica visokoletka.

nekem afriškem pragozdu je živela mušica, ki je hotela bití kaj več.

»Mušica biti, je vendar nekaj preneznatnega,« je déla sama sebi. »Pisan metuljček vsaj bi rada bila, da bi se zibala v zraku ko kaka cvetka s krili. Čula sem že o čarovniku, ki umeje govorico vseh živali in ustreza njihovim željam. O, da bi ga našla, tega čarovnika!«

In nekoč ga je res našla, mušica-visokoletka, tega čarovnika. Zaprósila ga je: »Ljubi čarovnik, izpremeni me v metulja.«

»Bodi!« je rekel možíček, »bodi pester metuljček!«

Takoj je dorastel mušici dolg trup in štiri bujnobarvna krila. Toda metulj se je naposled naveličal vednega plesa v zraku.

»Ptíč je že nekaj boljšega,« si je dél metuljček, mušica. »Kako naglo leti od drevesa do drevesa, in kako dolgo življenje mu je dano! Rada bi bila papagaj, čigar pernato oblačílce je istobarvno z mojimi krili.«

Pa zletí metulj mušica iznova k čarovniku, pozíblje se na oknu njegove kočé pa reče: »Čarovnik, dobri čarovnik moj, izpremeni me v papagaja!«

»Bodi torej krivokljun!« reče čarovnik. Naširil se je trup metulja mušice, in iz vsake luske je nastalo pero; rilček se je pa izpremenil v kriv kljun. Veselo je odletel papagaj.

Spustil se je na zibajoč se palmov list, uravnal si s kljunom bleščeče perje in kričal na vse grlo, da so ga začudeno zrlé živali.

»Hej prijatelj!« mu je déla opica v bližini, »kaj li misliš, da je ves svet tvoj?«

Papagaj se začuden ozre na opico, ki je urnogíbčno poskakavala po tleh in potem ročno splezala po drevesu ter izginila v zelenem vrhu.

»Ej, opica bi bila rada,« zaželi papagaj mušica, »urna, bistrogleda opica.«

Spet poišče čarovnika in ga zaprosí, da sme bití opica. Čarovnik se zasmeji in reče: »Opica med živalmi — pa bodi opica!« — In še preden se je ptica zavedela — je že bila opica mušica. Odskakljala je, delaje vsakovrstna opíčja spakovanja in prekucevaje se v vejah dreves.

Toda kaj to! Tuljenje je zabučalo po gozdu. Glej! Veje so se razgrnile, in velikanski slon se je primotovilil izmed debel, da so se tresla tla. Opica je bila kot očarana in si je zaželela: »Oh, močan slon bi bila rada! Slon z dolgim rilcem in koščenima zobema.« — Rečeno — narejeno! Kmalu je bila mušica res pred čarovnikovim bivališčem in mu dopovedovala novo svojo željo. Toda čarovnik se je vznevoljil. »Vidi se ti pač, da si predrzna opica,« je rekel jezno. »Misliš, da sem jaz eden izmed onih, ki delajo iz mušic slone? Bodi, kar si bila!«

In tako je postala opica — mušica. Žalostna je odletela. Naenkrat jo je pa pogoltnil lačen ptičji kljun. In ptiča je še tisti dan pohrustala opica. Opico pa je slon vrgel v neko jezero, ker mu je nagajala.

J. E. Bogomil:

Čigave le bodo?

a mizi stoji košara. Pa ne prazna. Polna je najslajših češenj. To se pravi: Polna je bila, pa ni več. Sladkosneda Drobnétova Minka jih je že nekaj pozobala. Samo nekaj! Pa se ji zdi, da jih je še premalo. Če bi Minka pojedla tudi vse, pa bi še dejala, da jih je bilo premalo.

Mama je prinesla h košari precejšnjo stekleno posodo. In še eno, pa še eno, pa v vsako je namerila polno češenj in jo odnesla.

»Mama, čigave bodo pa tiste?«

»Naše! Čigave pa?«

»Kdo jih bo pa potlej pojedel?«

»Ti že. Pa še kdo drugi.«

»Zakaj jih pa proč nesete?«

»Vkuhala jih bom.«

»Kako pa?«

»Danes ti še ne morem povedati. Premajhna si še! Ko boš pa velika, te bom pa že naučila, da jih boš tudi ti znala.«

Prišla je pozna jesen, in Minka je še dobivala češnje na mizo. To so bile tiste, ki jih je mama vkuhala. Ali so bile dobre! Še boljše ko poletne! Še sladkejše!

Minki so bile tako všeč, da je vsak večer na tihem vzdihovala, da bi bila kmalu velika. Tedaj bi jih sama vkuhala in tudi malo...

No, mnogo bi ne bilo vkuhanih, ko bi bila res še tudi ondaj tako sladkosneda kot je danes, ko nespametno misli, da so vse dobrote pri hiši samo zanjo. Ko pa pride k pameti, bo pa tudi čutila, da je slajše dobrote drugim deliti ko dobrote sam uživati.

